

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/40687 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zutphen, van 23 april 2008 in het geding tussen:

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 oktober 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van I (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 april 2008, verzonden op 24 april 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
lid van de enkelvoudige kamer

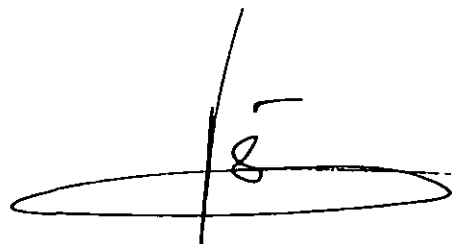
w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 oktober 2008

53.

Verzonden: 10 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' or 'S' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

①

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 07/40687

Uitspraak in het geding tussen:

van Armeense nationaliteit.

V-nummer:

eiser,

gemachtigde: mr. U. Koopmans, advocaat te Haarlem,

en

de Staatssecretaris van Justitie

verweerder,

gemachtigde: mr. M.D. Gunster, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 oktober 2007 heeft verweerder afwijzend beslist op de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Bij brief van 25 oktober 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 31 maart 2008, waar gemachtigden van partijen zijn verschenen. Eiser is niet verschenen.

2. Motivering

2.1 Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2.2 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Krachtens artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.3 Eiser heeft aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd dat hij afkomstig is uit Armenië. Na terugkomst uit _____ waar hij vrijwillig had gediend, is eiser afgeperst door een dorpsgenoot, _____ die eisers gijzeling in _____ in twijfel trok en eiser een verrader noemde. Deze _____ is wegens afpersing gearresteerd en heeft een straf uitgezeten, naar hij meende door toedoen van eiser. Op 10 januari 1998 is eiser gearresteerd door een aantal agenten, in gezelschap van _____. Op 25 januari 1998 is hij veroordeeld tot tien jaar gevangenisstraf wegens landverraad. Na zijn vrijlating op 5 januari 2007 bleek eisers huis bezet door een majoor van politie en bleek zijn gezin te zijn vertrokken naar het buitenland. Hij is naar een oom gegaan. Een week later vertelde zijn neef dat de wijkagent navraag naar hem had gedaan. Op een avond is eiser gevlucht toen agenten bij zijn oom aan de deur stonden. Volgens eiser was _____ weer naar hem op zoek. Twee dagen later is eisers neef in elkaar geslagen omdat hij eisers verblijfplaats niet wilde prijsgeven. Na omzwervingen kwam eiser de persoon tegen die zijn gezin bij hun vlucht had geholpen. Die heeft hem samen met zijn neef helpen vluchten. Tijdens zijn reis naar Nederland is hij zijn neef uit het oog verloren.

2.4 Verweerder heeft de aanvraag op grond van de hiervoor vermelde bepalingen afgewezen en zich daarbij op het standpunt gesteld dat het asielaanvraag van eiser niet geloofwaardig is. Verweerder heeft daartoe - kort samengevat - overwogen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ten behoeve van de vaststelling van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute, alsmede ter adstructie van zijn asielaanvraag. Ten aanzien van het ontbreken van enig identiteits- of nationaliteitsbewijs heeft verweerder eiser aangerekend dat hij zijn paspoort en vrijlatingspapieren tijdens zijn reis naar Nederland heeft verloren. Verweerder heeft het voorts niet aannemelijk geacht dat eiser geen enkel indicatief bewijs van de reis kan overleggen, noch in staat is voldoende gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute af te leggen.

Verweerder heeft voorts verwezen naar een individueel ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 24 februari 2003 (kenmerk: DPV/AM-U020925.1780, hierna: ambtsbericht), waaruit volgt dat eiser niet op het door hem opgegeven adres _____ heeft gewoond. Uit het ambtsbericht volgt eveneens dat eiser tot 1998, en niet vanaf 1998, tien jaren in de _____ gevangenis in _____ is gedetineerd vanwege een algemeen delict. Voorts vermeldt het ambtsbericht dat eiser, voor zover bekend, sinds zijn vrijlating in 1998 in _____ in de wijk _____ woonachtig is geweest.

Op grond van dit ambtsbericht heeft verweerder overwogen dat de door eiser afgelegde verklaringen tegenstrijdig zijn met de gegevens uit het ambtsbericht en heeft zich aldus op het standpunt gesteld dat van eisers asielaanvraag geen positieve overtuigingskracht uitgaat, en daarom ongeloofwaardig is.

2.5 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling), onder meer uitspraken van 27 januari 2003 (zaak nr. 200206297/1, JV 2003/103) en van 4 mei 2006 (zaak nr. 200509551/1, JV 2006/246), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de desbetreffende vreemdeling in zijn

Reg.nr.: AWB 07/40687

3

asielrelaas gestelde, maar niet met bewijsmateriaal gestaafde, feiten en omstandigheden tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De rechtbank moet het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas of onderdelen daarvan toetsen aan de eisen die het recht daaraan stelt, met name wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering daarvan. De in rechte te stellen motiveringseisen dienen aan te sluiten op evenbedoeld toetsingskader.

2.6 Naar het oordeel van de rechtbank bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute, alsmede ter adstructie van zijn asielrelaas en dat hierdoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Blijkens paragraaf C4/3.6.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000, voor zover thans van belang, voert verweerder het beleid dat de situatie waarin een vreemdeling zijn documenten aan de reisagent heeft afgestaan aan de vreemdeling is toe te rekenen. Volgens dit beleid is het ontbreken van documenten onder meer niet aan de asielzoeker toe te rekenen, wanneer deze aannemelijk maakt dat de papieren onder dwang aan de reisagent zijn afgegeven en hij ook op alle andere elementen van de beoordeling van de asielaanvraag volledig meewerkt en geloofwaardig is.

Het is in beginsel niet geloofwaardig dat een asielzoeker geen enkel (indicatief) bewijs van de reis kan overleggen. Ook op zichzelf geloofwaardige verklaringen omtrent het kwijtraken van documenten, impliceren niet automatisch dat de asielzoeker in het geheel geen (reis)bescheiden meer in zijn bezit heeft. Zowel bij een reis over land als een reis per vliegtuig is het onaannemelijk dat een asielzoeker niets aan indicatief bewijs in diens bezit heeft.

In het geval dat een asielzoeker geen documenten inzake de reisroute overlegt, maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, geeft hij blijk van wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute. Wanneer de verifieerbare elementen blijken te kloppen, kan de conclusie zijn dat het volledig ontbreken van documenten inzake de reisroute niet aan de asielzoeker is toe te rekenen.

Verklaringen die inhouden dat een asielzoeker geen documenten heeft én niets meer weet van de reis zijn niet geloofwaardig. Het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk op een dergelijke wijze heeft gereisd. Dit bewijs kan alsnog worden geleverd door consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen omtrent de reis (nauwkeurige omschrijving vervoermiddel en verloop van de reis).

In het licht van dit beleid heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat eisers verklaringen omtrent het verliezen van zijn documenten er niet toe kunnen leiden dat hem het verlies van deze documenten niet kan worden toegerekend. De rechtbank verwijst in dit verband voorts naar een uitspraak van de Afdeling van onder meer 8 oktober 2002 (zaak nr. 200204720/1), waarin de Afdeling heeft overwogen dat de gestelde afhankelijkheid van de reisagent niet kan afdoen aan eisers eigen verantwoordelijkheid voor de onderbouwing - waar mogelijk - van zijn reis- en asielrelaas. Voorts heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser met betrekking tot de door hem gevolgde reisroute geen

Reg.nr.: AWB 07/40687

4

consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen omtrent de reis heeft afgelegd. Uit een uitspraak van de Afdeling van 1 augustus 2005 (zaak nr. 200501866/1) volgt dat het oordeel dat eiser toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd reeds gebaseerd kan worden op de omstandigheid dat geen enkel indicatief bewijs van zijn reis is overgelegd en geen coherente en gedetailleerde verklaringen omtrent de reisroute zijn afgelegd.

2.7 Zoals de Afdeling in onder meer voormelde uitspraak van 27 januari 2003 heeft overwogen, mogen, indien aan een vreemdeling het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 is tegengeworpen, ingevolge het bepaalde bij het eerste lid, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40/41) en volgens de voor de uitvoering van die bepaling vastgestelde beleidsregels in het relaas van die vreemdeling, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielaanvraag moet in dat geval een positieve overtuigingskracht uitgaan. Bij de beantwoording van de vraag of daarvan in een concreet geval sprake is, komt de minister beoordelingsruimte toe.

2.8 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onder verwijzing naar voormeld ambtsbericht kunnen overwegen dat van eisers asielaanvraag deze positieve overtuigingskracht niet uitgaat, nu het ambtsbericht de kern van eisers asielaanvraag weersprekt, namelijk dat hij wegens landverraad tot een gevangenisstraf van tien jaren is veroordeeld (mede) door toedoen van welke straf hij van 10 januari 1998 tot 5 januari 2007 heeft uitgezeten, en dat hij opnieuw had te vrezen voor

Volgens vaste jurisprudentie dient ook een individueel ambtsbericht als een deskundigenbericht te worden beschouwd en kan verweerder bij zijn besluitvorming van de juistheid van de informatie neergelegd in het bericht uitgaan, indien dit op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie verschaft onder aanduiding - voor zover mogelijk en verantwoord - van de bronnen waaraan deze is ontleend. Dit is slechts anders indien concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

Blijkens een brief van 2 april 2004 heeft verweerder zich ervan vergewist dat het onderhavige ambtsbericht - voor zover thans van belang - qua inhoud en procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is (de zogenaamde REK-check).

In hetgeen eiser ter zake heeft aangevoerd, vindt de rechtbank geen aanknopingspunten om voormeld ambtsbericht voor onjuist of onvolledig te houden. Eisers opmerkingen dat het ambtsbericht het juiste adres waarop eiser met zijn gezin woonachtig was niet noemt, eisers adres sinds zijn invrijheidsstelling evenmin weet te noemen en niet vermeldt om welke reden eiser tot 1998 wel was gedetineerd, bevatten naar het oordeel van de rechtbank geen concrete aanknopingspunten in vorenbedoelde zin, omdat deze opmerkingen niet afdoen aan hetgeen wel in het ambtsbericht is benoemd. In haar uitspraken van 16 januari 2004 (zaak nr. 200305368/1, JV 2004/83) en van 23 januari 2006 (zaak nr. 200508763/1) heeft de Afdeling onder meer overwogen dat, indien een individueel ambtsbericht het asielaanvraag op essentiële punten weersprekt, het aan de vreemdeling is om het ambtsbericht desgewenst te weerleggen. Ook daarvan is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake, nu eiser bijvoorbeeld geen documenten heeft overgelegd die alsnog een bevestiging van zijn asielaanvraag, dan wel een weerspreking van het ambtsbericht vormen.

Reg.nr.: AWB 07/40687

5

Eisers stelling dat verweerder van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas dient uit te gaan, nu zijn echtgenote en zoon in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van hetzelfde asielrelaas, zodat verweerders besluit is genomen in strijd met het gelijkheidsbeginsel, volgt de rechtbank niet. Uit de uitspraak van 24 augustus 2005 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam (AWB 03/38385 en 03/38388), volgt dat verweerder ter afwijzing van de asielaanvragen van eisers echtgenote en zoon niet enkel heeft mogen verwijzen naar voormeld ambtsbericht, zonder inachtneming van de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle (AWB 02/40617), van 14 juni 2002. Daarmee heeft de rechtbank geen oordeel gegeven over de vraag of verweerder het ambtsbericht al dan niet aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft mogen leggen. Voorts heeft verweerder eisers echtgenote en zoon in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, welke verblijfsvergunning blijkt de tekst van dat artikel en het door verweerder in verband daarmee gevoerde beleid ziet op gebeurtenissen die reden voor vertrek uit het land van herkomst hebben gevormd, op grond waarvan van hen niet kan worden verlangd naar dat land terug te keren. Blijkens voormelde uitspraken zijn dat gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden gedurende eisers detentie, en vormen derhalve een andere grond voor verlenging van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dan waartoe eisers aanvraag strekt, namelijk een gegronde vrees voor vervolging dan wel op een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden strijdige behandeling. Aldus is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake van gelijke gevallen, en gaat eisers beroep op het gelijkheidsbeginsel niet op. Voorts is verweerder op grond van het voorgaande naar het oordeel van de rechtbank niet gehouden van de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas uit te gaan.

2.9 Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verweerders standpunt dat geen rechtsgrond bestaat voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan eiser in rechte stand kan houden.

2.10 Het beroep is derhalve ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. R.G.J. Welbergen en in het openbaar uitgesproken op 23 april 2008 in tegenwoordigheid van mr. J. Buitenhuis als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: 24 APR 2008

Hoger beroep conform
de griffier van de
rechtbank te Amsterdam

ADVOCATEN

POSTBUS 3202 | 2000 GG HAARLEM

Afdeling Bestuursrechtspraak van
de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

per post en per telefax: 070 - 365 13 80

Ons kenmerk : 91.697/kd
IND nr : 0704.16.0280 / :
Betreft : de heer

Haarlem, 21 mei 2008

Namens mijn cliënt, de heer

, die mij bepaaldelijk daartoe heeft gevolmachtigd, stel ik hierbij hoger beroep in tegen de uitspraak van de Rechtbank 's Gravenhage, zittingsplaats Zutphen, op 23 april 2008 (verzonden op 24 april 2008) onder nummer AWB 07/40687 gewezen tussen de heer als eiser enerzijds en de Staatssecretaris van Justitie, hierna te noemen: verweerder, als verweerder anderzijds, waarbij het beroep van de heer tegen de beschikking van verweerder van 16 oktober 2007 ongegrond is verklaard.

Een kopie van deze uitspraak wordt hierbij overgelegd (produktie 1).

De heer voert tegen de uitspraak van de Rechtbank de volgende grieven aan.

Grief I

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen in rechtsoverweging 2.8:

'Eisers stelling dat verweerder van de geloofwaardigheid van zijn asielaanvragen dient uit te gaan, nu zijn echtgenote en zoon in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van hetzelfde asielaanvragen, zodat verweerder besluit is genomen in strijd met het gelijkheidsbeginsel, volgt de rechtbank niet. Uit de uitspraak van 24 augustus 2005 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam (AWB 03/38385 en 03/38388), volgt dat verweerder ter afwijzing van de asielaanvragen van eisers echtgenote en zoon niet enkel heeft mogen verwijzen naar voormeld ambtsbericht, zonder inachtneming van de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle (AWB 02/40617), van 14 juni 2002. Daarmee heeft de rechtbank geen oordeel gegeven over de vraag of verweerder het ambtsbericht al dan niet aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft mogen leggen. Voorts heeft verweerder eisers echtgenote en zoon in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29,

Mr F. Fonville
Mr drs A. Hol
Mr U. Koopmans

Kleine Houtstraat 134
2011 DS Haarlem
Telefoon 023 . 53 11 061
Fax 023 . 53 25 033

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2 1 MEI 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	✓3
BEHANDELD: DD:	PAR:

eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, welke verblijfsvergunning blijktens de tekst van dat artikel en het door verweerder in verband daarmee gevoerde beleid niet op gebeurtenissen die reden voor vertrek uit het land van herkomst hebben gevormd, op grond waarvan van hen niet kan worden verlangd naar dat land terug te keren. Blijkens voormelde uitspraken zijn dat gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden gedurende eisers detentie, en vormen derhalve een andere grond voor verlenging van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dan waartoe eiser aanvraag strekt, namelijk een gegronde vrees voor vervolging dan wel op een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden strijdige behandeling. Aldus is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake van gelijke gevallen, en gaat eisers beroep op het gelijkheidsbeginsel niet op. Voorts is verweerder op grond van het voorgaande naar het oordeel van de rechtbank niet gehouden van de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas uit te gaan.'

Toelichting

In de zienswijze van 24 september 2007 (productie 2) en de gronden van het beroep van 13 november 2007 (productie 3) is aangegeven dat het individuele ambtsbericht van 24 februari 2003 geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas van de heer [naam] omdat zijn echtgenote en zoon indertijd op basis van dezelfde feiten – feiten die tevens onderwerp van onderzoek door het Ministerie van Buitenlandse Zaken zijn geweest – als thans door hem worden gesteld asielerzoeken in Nederland hebben ingediend. Verweerder heeft – na kennisneming van de inhoud van het ambtsbericht van 24 februari 2003 – het relaas van de echtgenote en zoon van de heer [naam] als geloofwaardig dan wel aannemelijk beoordeeld en hen daarom in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van het bepaalde in artikel 29, 1^e lid, aanhef en onder c, Vw.

Gezien deze feiten is door de heer [naam] een beroep op het gelijkheidsbeginsel gedaan. De asielrelaas van echtgenote en zoon enerzijds en de heer [naam] anderzijds hebben immers dezelfde feiten als uitgangspunt.

Aangegeven is dat het verweerder vrij stond om op grond van de inhoud van het betreffende individuele ambtsbericht, een verblijfsvergunning asiel aan de echtgenote en zoon van de heer [naam] te onthouden maar dat het bestuursorgaan van deze vrijheid welbewust geen gebruik heeft gemaakt.

Het gegeven dat de Rechtbank geen oordeel heeft gegeven over de vraag of verweerder het ambtsbericht al dan niet aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft mogen leggen is, ter zake van het beroep van de heer [naam] op het gelijkheidsbeginsel, niet relevant. Relevant is dat verweerder besloten heeft om ten aanzien van de asielaanvragen van de echtgenote en zoon van de heer [naam] die berusten op dezelfde kernfeiten als de asielaanvraag van de heer [naam] (te denken valt aan de periode waarin hij in Armenië in de gevangenis verbleef) geen gebruik te maken van de uitkomsten van het onderzoek door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Evenmin is in dit verband relevant dat aan de echtgenote en zoon een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, 1^e lid, aanhef en onder c, Vw. is verleend op grond van gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden gedurende de detentie van de heer [naam]. Gebeurtenissen die, aldus de Rechtbank, een andere grond voor 'verlenging' (bedoeld zal zijn: verlening) van een verblijfs-

vergunning asiel voor bepaalde tijd vormen dan waartoe de aanvraag van de heer [redacted] strekt, 'namelijk een gegronde vrees voor vervolging dan wel op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling'. Beslissend – en daarmee relevant – is immers de aan de verlening van de verblijfsvergunning aan de echtgenote en zoon van de heer [redacted] voorafgegaane aanname van verweerder dat hun relaas geloofwaardig (dan wel aannemelijk) is ondanks de inhoud van het betreffende ambtsbericht. Verweerder kan ook niet tot vergunningverlening op grond van artikel 29, 1^e lid, aanhef en onder c, Vw. zijn overgegaan dan nadat hij de (onder meer) door de heer [redacted] genoemde detentie en de periode waarin deze plaats vond als uitgangspunt heeft genomen. Zo niet, dan zijn de gebeurtenissen die tot de vergunning-verlening aan echtgenote en zoon hebben geleid, niet geloofwaardig c.q. niet-aannemelijk.

Overigens strekt de aanvraag van de heer [redacted] niet alleen tot verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van gegronde vrees voor vervolging dan wel op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, maar tevens op de aanwezigheid van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst en die met zich meebrengen dat in redelijkheid niet van hem kan worden verlangd dat hij naar dat land terug keert.

Het voorgaande brengt met zich mee dat de Rechtbank op ontoereikende gronden oordeelt dat geen sprake is van gelijke gevallen en daarom het beroep van de heer [redacted] op het gelijkheidsbeginsel ten onrechte verwerpt.

Nu verweerder de asielrelazen van de echtgenote en zoon van de heer [redacted] als geloofwaardig heeft gekwalificeerd dient hij, gelet op het voorgaande, ook van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de heer [redacted] uit te gaan en ontbreekt een grondslag aan het oordeel van de Rechtbank dat verweerder tot het laatste niet gehouden is.

Gelet op de verwijzing in het door de grief bestreden deel van de uitspraak van de Rechtbank van 23 april 2008 worden afschriften van de uitspraken van de Vreemdelingenkamers Zwolle van 14 juni 2002 (AWB 02/40617) en Amsterdam van 24 augustus 2005 (AWB 03/38385 en 03/38388) overgelegd (producties 4 en 5).

Grief II

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen in rechtsoverweging 2.9 dat het standpunt van verweerder dat geen rechtsgrond bestaat voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in rechte stand kan houden.

Toelichting

De Rechtbank oordeelt immers dat van het asielrelaas van de heer [redacted] geen positieve overtuigingskracht uitgaat gelet op de inhoud van het individuele ambtsbericht van 24 februari 2003. De Rechtbank gaat er echter, gelet op de toelichting bij de eerste grief, ten onrechte van uit dat het

verweerder vrij stond de inhoud van dit ambtsbericht te betrekken bij haar oordeelsvorming omtrent de asielaanvraag van de heer

Bij terzijdestelling van dit ambtsbericht is geen sprake van een situatie waarin gesteld kan worden dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht in de zin van rechtsoverweging 2.7 ontbeert.

Grief III

Ten onrechte heeft de Rechtbank in rechtsoverweging 2.10 overwogen dat het beroep ongegrond is en dat er geen aanleiding bestaat voor een veroordeling in de proceskosten.

Toelichting

Deze grief heeft geen zelfstandige betekenis, maar volgt uit de gegrondheid van de overige grieven. Het beroep diende gegrond te worden verklaard met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

CONCLUSIE

Gelet op het voorgaande verzoek ik u het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de Rechtbank 's Gravenhage, zittingsplaats Zutphen, van 23 april 2008 (AWB 07/40687) te vernietigen en de zaak ter behandeling terug te verwijzen naar de Rechtbank; kosten rechtens.

U. Koopmans,
advocaat/gemachtigde

Producties

1. uitspraak Rechtbank Zutphen d.d. 23 april 2008
2. zienswijze 24 september 2007
3. gronden beroep 13 november 2007
4. uitspraak Rechtbank Zwolle 14 juni 2002
5. uitspraak Rechtbank Amsterdam 24 augustus 2005